

«Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնատրուածներ...»

Մասքէտս 11.28

ԲԱՐԻ

**Ապրիլ, 2022թ.,
N4 (136),**

ԼՈՒՐ

**Լույս է տեսնում 2009թ.
մայիսից**

Նեղություններով անցնելու ու մեղքի

ուժի մասին

Իմ խաղաղությունը ձեզ եմ տալիս

Հոգևոր հասունություն

Վկայություններ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Ապրիլ, 2022թ., N4 (136),
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Մամիկոն եղբայր Նեղություններով անցնելու ու մեղքի ուժի մասին.....	1
Գևորգ եղբայր Խրատ-հորդոր.....	4
Խաչիկ եղբայր Իմ խաղաղությունը ձեզ եմ տալիս.....	5
Բոգդան Բոնդարենկո Հոգևոր հասունություն.....	8
Էդուարդ Կորոտկով Փորձեք ինքներդ ձեզ.....	9
Սուրբ պատվեր.....	11
Վկայություններ, հրաշքներ, գործեր.....	12
Վկայում էր չդադարող արցունքներով.....	14
Փոքրիկ հերոսը.....	15

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Նեղություններով անցնելու ու մեղքի ուժի մասին

Միրելիներ, **Սաղմոս 84.6-7** համարում ասվում է. «Արտասուաց հովիտէն անցնելով աղբիւրի պէս կ'ընեն զանիկա. Առաջին անձրեն ալ օրհնութիւնով պիտի ծածկէ զանիկա: Անոնք զօրութենէ զօրութիւն կ'երթան, Մինչև որ Սիօնի մէջ Աստուծոյ առջև երեւնան»: Իսկ ինչու է գրված արտասուքի հովիտով, արդյոք մենք երբևէ մտածել ենք այդ մասին, չէ որ կարող էր լինել ուրախության հովիտով, խաղաղության հովիտով: Միրելիներ, նրանք, ովքեր արտասուքով են ցանում, ցնծությամբ են հնձում (Սաղ. 125.5-6): Ովքեր, որ անցնում են նեղությունների միջով, ավելի խորն են գնահատում Տիրոջ արած մեծ ողորմությունները: Եղբայրներ, քույրեր, իրոք, նա ով գնահատում է, ով փափագում է, ով նախանձավոր է Տիրոջը, Տերը հայտնվում է նրա կյանքի մեջ: Երբևէ մտածել եք, թե ինչն էր պատճառը, որ Տերը գնաց Ջաքեոսի տուն: Շատ մարդիկ դրանից տրտնջացին, նեղվեցին, նրանց մեջ խոսակցություններ առաջացան: Նրանք մտածում էին, թե միթե չըկար մի արդար, մաքուր մարդ, որ Տերը գնաց Ջաքեոսի տուն: Տերը գնաց հենց Ջաքեոսի տուն, քանի որ Ջաքեոսի մեջ փափագ կար, ծա-

րավ կար, իսկ Տերը ծարավին է ջուր տալիս: Հակոբը Եսավին հանդիպելու ժամանակ աղոթք էր անում և խնդրում էր Տիրոջից, որ Տերը օրհնի իրեն: Նա չէր խնդրում, որ Տերը իր ունեցվածքը շատացնի, գառներին ու ու ոչխարներին շատացնի, կյանքը երկարացնի, նա խնդրում էր, որ Տերը իրեն օրհնի: Նա ասում էր, որ մինչև Տերը իրեն չօրհնի՝ Նրան բաց չի թողնի: Բայց բաց թողեց, իսկ հիշում եք՝ երբ. առավոտյան, երբ արդեն լույսը բացվում էր: Բայց ես երբ աղոթում եմ, անդադար կրկնում եմ. «Տեր, ես, ի տարբերություն Հակոբի, որ Քեզ պինդ բռնեմ, երբեք բաց չեմ թողնի: Միրելիներ, գալու են դժվար օրեր, և ովքեր Տիրոջ հետ մտերիմ են, Նա էլ իրենց կառաջնորդի, նրանց քայլերը կուղղի, կհաստատի, փորձությունից կպահի, կտա միտք, իմաստություն, կառաջնորդի սուրբ կյանքի, որպեսզի չշեղվեն՝ չգնան ուրիշ կյանքի, ինչպես այսօր շատ շատերը, ցավոք սրտի, հեռանում են Աստծո խոսքից և գնում ու ընտրում են մեղքի կյանքը և հավիտյան կործանում են իրենց: Նրանք, ովքեր ընտրում են ծուռ ճանապարհը, երբեք ուրախություն չեն ունենում իրենց կյանքում, դրա համար թող

Աստված մեզ օգնի, որ մենք այդ ամենի մեջ լինենք շատ ուշադիր: Երբ նայում ենք Եղիայի կյանքը, տեսնում ենք, որ հրեշտակը նրան ասաց, որ նա ուտի, ուժովանա, քանի որ շատ երկար ճանապարհ պետք է գնա: Իսկ երկար ճանապարհ գնալու նպատակը Տիրոջ հետ հանդիպելն էր: Նա կուժով ջուրը խմեց, կերակուրը կերավ և քառասուն օր, այլևս առանց ուտելու և ջուր խմելու, ոտքով քայլելով գրնաց և հասավ Քորեբ լեռանը: Եվ այդ ժամանակ Տերը հայտնվեց ու խոսեց նրա հետ, և Տիրոջ ձայնը շատ մեղմիկ էր, Նա փոթորիկի մեջ չէր, քամու մեջ չէր, երկրաշարժի մեջ չէր: Գրված է, որ երբ Եղիան լսեց Տիրոջ մեղմիկ ձայնը՝ երեսը ծածկեց: Տերը նրան հարցրեց, թե Եղիան ինչ գործ ունի այդտեղ, չընայած նրան, որ հենց Տերն էր օրհնել Եղիային և քառասուն օր ու քառասուն գիշեր նրա հետ էր եղել: Եվ Եղիան Տիրոջը պատասխանում է, որ Տիրոջ նկատմամբ ունեցած նախանձավորությունը իրեն բերեց այդտեղ: Երանի, սիրելիներ, մեզանից ամեն մեկը ունենա նման նախանձավորություն միշտ Տիրոջ հետ լինելու ու Նրա ներկայությունը վայելելու:

Եվ միայն այդ ժամանակ մենք կհասկանանք, թե ինչ է նշանակում երանելի կյանքը և կապրենք երկնքի օրեր երկրի վրա, ինչպես որ գրված է օրինաց Գրքում:

Սիրելիներ, Աստված Իր գործը կատարել է շատերի միջոցով, բայց, ցավոք սրտի, ոչ բոլորն են հավատարիմ մնացել: Այդպիսի մի օրինակ է Սամսոնը: Սամսոնը դեռ փոքրուց որպես Տիրոջ ուխտավոր մե-

ծացավ: Տիրոջ ներկայությունն ու զորությունը միշտ նրա վրա էր. ոչ մի ուժ և զորություն նրան չէր կարողնում հաղթել: **Բայց մեղքն ու անհնազանդությունը նրան հաղթեցին:** Նրա ծնողները նրան ասացին, որ նա միմիայն իրենց ժողովրդի միջից իրեն կին ընտրի, բայց նա գնաց և ընտրեց փղշտացիների միջից Դալիլային: Եվ հենց Դալիլան էլ նրա ուժի գաղտնիքը բացեց, և Սամսոնի աչքերը հանեցին: Իսկ ամենացավալի պահը այն է, որ Դալիլային ընտրելիս, նա հակաճառում էր իր ծնողներին, և ասում, որ Դալիլան իր աչքերին հաճելի է: Եվ հենց նրա աչքերն էլ հանեցին: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ մարմնի ճրագը աչքն է և եթե աչքերդ մաքուր են, ուրեմն ամբողջ էությունդ նույնպես մաքուր է, իսկ եթե աչքերդ մաքուր չեն, ուրեմն քո ողջ էությունն էլ մաքուր չի: Եվ տեսնում ենք, որ Սամսոնը շատ դառը ավարտ ունեցավ՝ նա կորցրեց իր

ուժը, քանի որ Տերը նրանից գնացել էր: Երբ Փղշտացիք նրա վրա եկան «...անիկա քունէն արթննալով ըսաւ, Ելլեմ, ու առաջուան անգամներուն պէս թափվուիմ. և անիկա չէր գիտեր որ Տէրը իրմէ գացեր է» (Դատ. 16.20): Նրա աչքերը հանեցին, և նա մահացաւ պիղծերի ու անմաքուրների հետ. նրա ծնողները եկան, նրան հանեցին փլատակների տակից ու թաղեցին: Միրելիներ, իսկ եթե Սամսոնը մինչև վերջ հավատարիմ մնար, ապա Տերն էլ նրան մինչև վերջ հաղթություն կըտար:

Հոբ 29.4-ում ասվում է. «Երիտասարդութեանս օրերը եղածիս պէս՝ Երբ Աստուծոյ մտերմութիւնը իմ վրանիս մեջ էր»: Միրելիներ, Հոբի համար կարևորը այն էր, որ Տերը իր վրանի մեջ էր: Իսկ Պողոս առաքյալը Սուրբ հոգով լեցված գրում է Եբրայեցներին. «... ոմանք չարչարուեցան և չընդունեցին ազատութիւնը, որպէս զի լաւագոյն յարութեան հասնին» (Եբր. 11.35): Նրանք չարչարվեցին, տառապեցին, ամեն բաներով անցան, բայց չընդունեցին ազատությունը: Եղբայրներ, քույրեր, ձեզ հետ երբևէ պատահել է, որ երբ ընկնում եք ինչ որ մի դժվարության կամ նեղության մեջ, ասեք՝ բարով եկար նեղություն, բարով եկար հալածանք: Ինձ թվում է, որ այդպես ասելը շատ դժվար է: Լավ իրավիճակին ուրախությամբ ենք դիմավորում, բայց վատին՝ հալածածանքներին, նեղություններին, ոչ: **Ղուկասի 6.20-27** կարդում ենք. «Եվ ինչ իր աչքերը դէպ իր աշակերտները վերցուց ու ըսավ, Երանի ձեզի աղքատներուդ, վասն զի ձերն է Աստուծոյ թաղաւորութիւնը: Երանի ձեզի որ

հիմա անոթի էք, վասն զի պիտի կշտանաք. Երանի ձեզի որ հիմա կուլաք, վասն զի պիտի խնդաք: Երանի է ձեզի՝ երբ մարդիկ ձեզ ատեն, ու երբ ձեզ իրենց ընկերութիւնեն մէրժեն ու նախատեն, և ձեր վրայով գէշ անուն հանեն Որդւոյ մարդոյ պատճառաւ: Ուրախ եղեք դուք այն օրը և ցնծացեք, որ ահա ձեր վարձքը շատ է երկինքը»: Շատ ժամանակ մենք հրաժարվում ենք այդ երանությունից, բայց Աստուծո խոսքը մեծ երանություն է սեպում, երբ լինում է նախատինք, դժվարություն, հալածանք, փորձություններ և սա մեզ համար նույնպես պետք է լինի մեծ երանություն, և մենք պետք է մասնակից լինենք այդ ամենին: **Հայտնություն 11.3**-ում կարդում ենք. «Եւ իմ երկու վկաներուս զորութիւն պիտի տամ, և անոնք քուրճ հագած հազար երկու հարիւր ու վաթսուն օր մարգարէութիւն պիտի ընեն»: Եղբայրներ ու քույրեր, նախկինում քուրճը, որպես կանոն, հագել են ընդամենը երեք օր, քանի որ քուրճ հագնելը շատ դժվար է: Բայց մենք այստեղ կարդում ենք, որ նրանք շատ երկար պետք է հագնեին: Տերը, այդ նեղության ու տառապանքի մեջ. քուրճ հագած, նրանց հետ գործում էր, հայտնում էր Իր փառքը, և ոչ թե փափուկ կյանքում: Փափուկ կյանք ապրելով՝ Տերը երբեք չի կարող գործել: Երբ մենք նայում ենք մեր ավագ եղբայրության կյանքը, տեսնում ենք, որ Տերը նրանց անց է կացրել դժվարություններով, բանտային կյանքով, սովի ու տառապանքի, հալածանքի միջով և փառավոր կերպով գործել է նրանց կյանքում, ցույց է տվել մեծամեծ բաներ, բացել է ամբողջ Հայտնության գիրքը:

Եվ այդ ամենը եղել է տառապանքների ու նեղության մեջ: Միրելիներ, ուզում եմ հորդորել ձեզ, որ երբ ձեր կյանքում պատահեն դժվարություններ անձնական կյանքում, ընտանեկան կյանքում, արթուն լինենք, չտրտնջանք, համբերենք, դիմանանք, քանի որ ոչ մեկը չգիտի, թե երբ կլինեն իրական հալածանքները, բանտարկությունները, սովը և կկարողանանք արդյոք դիմակայել և մինչև վերջ հավատարիմ մնալ Տիրոջը: Աստծո խոսքով ապրող եկեղեցին, անդամները պետք է հալածանք և դժվարություններ ունենան և առանց տրտունջի կրեն ամենը: Երբ նայում ենք Պողոսին ու Շիղային բանտի մեջ, տեսնում ենք, որ նրանք բանտում, շղթաների մեջ, ոտքերը արյունվա փառաբանում ու գովերգում էին Աստծուն: Եվ այդ փառաբանության ժամանակ է, որ շարժվեցին բանտի դռները և քանդվեցին նրանց կապանքները ու երևաց Աստծո փառքը: Եկեք մենք ամեն մեկս քննենք մեզ և հավատքով զորացած՝ մեր բոլոր դժվարու-

թյունները (կլինեն դրանք թե՛ անձնական, թե՛ ընտանեկան, թե՛ եկեղեցական), սիրով տանենք, առանց խուճապի, տրտունջի, բողոքի և միայն այդ ժամանակ Տերը կգործի մեր կյանքերի մեջ, Նա չի ուշացնի Իր այցելությունն ու օրհնությունը, կօգտագործի մեզ Իր գործերի մեջ և Աստծո փառքը կբարձրանա ու կտարածվի մեր կյանքերում: Երբ մարդ դժվարությունների ու նեղությունների մեջ փառաբանում և գոհանում է Աստծուց, սա ամենամեծ ու Աստծուն հաճելի փառաբանությունն է: Եվ մարդը այդ ժամանակ ունենում է հաղթական կյանք, քանի որ հակառակորդը այդ վիճակի մեջ անհամբեր սպասում է, թե մենք ինչ պետք է անենք՝ նեղվենք, տրտնջանք, թե հակառակը՝ գոհանանք ու փառաբանենք մեր Աստծուն: Թող Աստված զորացնի մեզ, լեցնի Իր Սուրբ Հոգով և տա հաղթական կյանք, որ մինչև վերջ հավատարիմ լինենք ու փառավորենք Իր Սուրբ Անունը: **Ամեն:**

Մամիկոն եղբայր

Խրապ - հորդոր

Մենք՝ մեծերս հատկապես, սրտի ցավով ենք մայում այս օրերին: Սերունդը գնալով խորանում է մեղքի, անօրենության մեջ, ինչն էլ տանում է անժամանակ մահերի, չսպասված կորուստների: Տարիներ առաջ երիտասարդ մահերը այնքան քիչ էին: Ինչո՞ւ, ի՞նչն է պատճառն այս մահտարածանքի:

Նախ՝ որ մարդիկ հեռացել են Ավետարանից և ավելի մոտեցել աշ-

խարհի մեղքին: Ու դրա արդյունքն է՝ մահտարածամեր, հիվանդություններ: Իսկ ի՞նչ անել: Մի ելք կա, մի ճանապարհ: Այդ ճանապարհը Հիսուսն է: Նա կանչում է բոլորին՝ **եկեք Ինձի բոլոր հոգնած և բեռնավորվածներ:** Ով որ ես, ո՛վ անմահ հոգի, տարեց թե երիտասարդ, Հիսուսին ընդունիր: Զո վիճակին մի՛ նայիր: Անսխալ միայն մեկ Աստված է:

Կան բաներ, որ չես կարող ասել

ն'չ կնոջդ, ո'չ ամուսնուդ, ո'չ եղբորդ, ո'չ քրոջ, ո'չ ընկերոջ...: Բայց կա մեկը, որին կարող ես վստահել. դա Հիսուսն է՝ Աստծո Որդին: Նրան դիմի՛ր, ներում խնդրիր: Մեղքերի թողությունից հետո մոտենում է բժշկությունը: Դժվարություն չկա, Աստծո մոտ անկարելի բան չկա: Հիսուսը մարդկության Փրկիչն է բոլոր ժամանակների համար: Նա հրավիրում է, արի՛ Իրեն, արի՛ Լույսին, արի՛ Ավետարանին: Ափսոս չե՞ն մեր երիտասարդները:

Սիրելի՛ երիտասարդներ, եթե հիմա լսում եք, եկե՛ք եկեղեցի, դա շատ անհրաժեշտ է: Եկեղեցին այն տաճարը չէ, որ մարդիկ գնում են, զանազան արարողություններ անում: Եկեղեցին այն տեղն է, որտեղ Աստծո զավակներն են հավաքվում, լուսավորվում են Աստծո Խոսքով, ճանաչում Աստծուն: Մենք եկել ենք այս երկրի վրա մի կարճ ժամանակով, մենք հյուր ենք այստեղ: Կգա մի օր, Աստված հրաման կտա, այս կյանքը կվերցվի: Քանի դեռ չի եկել այդ օրը, և այսօր ունես այդ

հնարավորությունը, ո՛վ անմահ հոգի, Հիսուսը կանչում է, արի Հիսուսին մեղքերովդ հանդերձ: Նա կների, ինչպիսի մեղք էլ գործած լինես: Երբ բաղնիք ես գնում, բաղնիքը չի ասում՝ դու շատ կեղտոտ ես, ներս մի՛ մտիր:

Սիրելի՛ ժողովուրդ, այս օրը վաղը այլևս չենք ունենա: Այս պատեհ առիթը, որ տրված է, չկորցնենք, ձեռքներիցս բաց չթողնենք: Աստված ծրագիր ունի յուրաքանչյուրիս համար, Նա մեզ համար ունի Երկնային Արքայություն, Սուրբերի Թագավորություն: Դու արի Նրան, Տիրոջը վստահիր, կուտրվիր նրա առաջ, ներում խնդրիր, ինքդ ներիր, հաշտվիր, խոռվություն չմնա ներսդ, խոստովանի՛ր, ասա որ մեղավոր ես, կարդա Սուրբ Գիրքը և կտեսնես՝ կյանքդ կփոխվի, շրջադարձ կկատարվի, երջանկությունը կգա կյանքիդ մեջ: Հենց այս օրը պարզև տվեց մեզ Աստված՝ ընդունելու Հիսուսին մեզ Տեր ու Փրկիչ:

*Եպիսկոպոս՝ Գևորգ
Եղբայր, (ԱՄՆ)*

Իմ խաղաղությունը ձեզ եմ տալիս

Հիսուսը իր աշակերտներին հենց այս խոսքն ուղղեց: Նա չասաց՝ իմ զորությունը կտամ, բժշկության պարգև, կամ ինչ-որ փառավոր բաներ կտամ, որոնք հավանաբար մարդիկ առաջնային կը համարեին: Ո՛չ, Նա Իր խաղաղությունը տվեց: Հիսուսը այն տվեց նաև մեզ: Իսկ ինչպես մենք ընդունեցինք այն, կամ ընդունեցինք արդ-

յոք: Եթե մեկը մեզ նյութական ինչ-որ բան կամ տեսանելի պարգև (օրինակ, բժշկություն) խոստանա, մենք բոլորս հերթ կկանգնեինք՝ այն վերցնելու: Եվ հիմա մենք ընդունում ենք Տիրոջ խաղաղությունը, կամ այն մեզ համար անհրաժեշտություն համարում ենք: «Ու Աստուծոյ խաղաղութիւնը ձեր սրբտերուն մէջ թագավորէ, որուն դուք

կանչուեցաք մէկ մարմնով ու գոհացէք» (Կողոս. 3.15): Ուրեմն, Տիրոջ խաղաղությունը ուղարկված է՝ իշխելու մեզ վրա: Բայց մեր խնդիրն է՝ ինչպես եմ ես ընդունում Աստծո այդ ձրի պարգևը: Հիշում եք, երբ Հիսուսն իր աշակերտներին ուղարկեց՝ Խոսքը քարոզելու, Նա մի հրաշալի օրհնյալ հնարավորություն տվեց նրանց. *«Երբ տունը կը մտնէք, բարեւ տուէք անոր: Եթէ այն տունը արժանավոր է, ձեր բարեւը անոր վրայ ըլլայ, իսկ եթէ արժանավոր չէ, ձեր բարեւը ձեզի դառնայ» (Մատթ. 10.12):* Սիրելիներս, որքան հաճելի է մեզ, երբ մեր տուն մտնողը իր հետ բերում է խաղաղություն: Ինչպէս ես դու ընդունում Աստծո խաղաղությունը. որպէս հյո՞ր, որը բերում է քեզ հաճելի պահեր, մխիթարություն, և հետո, ինչպէս բոլոր հյուրերը, հեռանում, թէ՛ որպէս իշխան, որ այլևս երբեք չհեռանա և մշտական բնակություն ունենա քո մեջ, ընտանիքիդ, զավակներիդ մեջ: Պողոս առաքյալն ուղերձ է հղում՝ Աստծո խաղաղությունը իշխի բոլորի սրտերում, մտքերում և ամբողջ էության մեջ: **Հռովմ. 6.16** համարում կարդում ենք. *«2^{էք} գիտեր թէ որու որ անձերնիդ իբր ծառայ ընծայէք հրեշտակներու, ծառայ կըլլայ անոր՝ որուն որ կը հնազանդիք...»:* Մենք այսօր փրկված ենք Հիսուսով, մենք ունենք մխիթարություն Հիսուսի մեջ: Եվ որպէս քրիստոնյա, ազատ հոգևոր մարդ, ինչքանով ես պատրաստ Աստծուն ծառայել: Անշուշտ, մենք ազատ ենք Քրիստոսով: Բայց պատրաստ ես այսօր քո ազատությունը հնազանդեցնել Աստծո ճշմարտությանը, պատրաստ ես հնա-

Մարիլ, 2022թ., N4 (136)

զանդեցնել Քրիստոսի սիրուն և խաղաղությանը:

Մարդը չի կարող լիակատար անկախություն ունենալ. Նա կամ պետք է հնազանդվի մեղքին, կամ Աստծո արդարությանը:

Ընտրությունը մերն է: Մեկ անգամ ևս հիշենք Պողոս առաքյալին: Նա Աստծո ծառան էր և Սուրբ Հոգով նրան հայտնվել էր, որ հալածանք և կալանք էր սպասվում իրեն Երուսաղեմում: Լսելով այդ՝ մարդիկ նեղվեցին, վայ-վոյ արեցին, նույնիսկ հորդորում էին չգնալ Երուսաղեմ, բայց Պողոսը անդրդվելի էր:

Մեկ այլ դեպքում մենք ականատեսն ենք նվիրվածության այլ օրինակի. կինը թանկարժեք յուղը թափում է Տիրոջ ոտքերին: Աշակերտները խառնվում են իրար, մանավանդ Հուդան: Անշուշտ, վերջինիս նպատակը Աստծուն ծառայելը չէր, բայց նա քայլում էր Հիսուսի հետ, Հիսուսի հետ ինքը հարգանք ու պատիվ ուներ աշակերտների շրջանում: Եվ դրա համար Հիսուսի հետ էր ամեն տեղ և Հիսուսի ընտրած աշակերտն էր: Բայց երբ տեսավ Տիրոջ ոտքերի օծելը, այդ թանկարժեք յուղի «կորուստը», իր խաղաղությունը կորցրեց, նրա սիրտը նեղվեց, և այդ նեղվածությունը փոխանցվեց աշակերտներին, ու նրանք էլ կիսեցին Հուդայի կարծիքը: Սիրելի՛ ընթերցող, աշակերտները կորցրին իրենց խաղաղությունը: Ինչո՞ւ: Որովհետև Քրիստոսի խաղաղությունը չէր թագավորում նրանց մեջ:

Այսօր շատերս այս վիճակի մեջ ենք: Աստծո խոսքը լսելով՝ ուրախանում ենք, մխիթարվում, բայց

պատրաստ չենք հնազանդվել այդ խոսքին, պատրաստ չենք լիակատար խոնարհվել Աստծո խոսքի առջև, և մեզ համար Աստծո խաղաղությունը դառնում է ինչպես մի հաճելի հյուր, որին ընդունեցինք, որով ուրախացանք, որով կարող է մի քիչ էլ հարստացանք հոգով, բայց ճանապարհեցինք և նորից վերադարձանք մեր հին վիճակներին, որովհետև հյուրը այլևս մեր տանը չէ: Եվ նորից նեղություն, նորից անխաղաղ վիճակներ, նորից փոթորիկներ մեր շուրջը: Բա ու՞ր մնաց մեր խաղաղությունը, ի՞նչ եղավ, չե՞ որ ուրախ էիր, չե՞ որ խաղաղ էիր: Խնդիրը մեկն է. Աստծո խաղաղությունը մեր մեջ հյուրի կարգավիճակից դուրս գա, և դառնա իշխան ու թագավոր: Իհարկե, հոգևոր մարդկանց կյանքում ևս լինում են դժվարություններ, փոթորիկներ, նեղություններ, բայց հոգեվոր մարդը չի կորցնում խաղաղությունը: Մեր եկեղեցին ևս շատ դժվարություններով է անցել, բայց մեր ավագ եղբայրները պահպանել են իրենց խաղաղությունը: Հիշենք Պողոսին և Շիղային, որ բանտում՝ կոճղերի մեջ, էլի փառաբանում էին Տիրոջը: Նրանց մտքով չէր էլ անցնում՝ Տեր, չե՞ որ քեզ համար այսքան ծառայություններ ենք արել, քարոզել, դժվարություններ կրել, բա ինչու՞...: Ընդհակառակը, նրանք երգում ու փառաբանում էին: Եվ դրան հետևանք՝ ապաշխարեց բանտապետը, իսկ բանտարկյալները միացել էին առաքյալներին և փառաբանում էին Տիրոջը: Ահա սա է Սուրբ Հոգու գործությունը: Այսինքն՝ առաքյալները հայտնվել էին բանտում ոչ հենց այնպես: Նրանք Աս-

տծո կամքն էին կատարում: Եվ հիմա, սիրելի՛ քույր, եղբայրներ, անձնաքննություն անենք՝ իմանալու՝ որքանով ենք հնազանդ Աստծո կամքին, որքանով ենք ընդունել Աստծո խաղաղությունը. մարդկանց հետ խաղաղությամբ ենք վարվում, մերը չենք պնդում, հաշտ ենք, տարբեր հարցերում՝ հանդուրժող: Եթե այսպես է, ուրեմն քո մեջ Տիրոջ խաղաղությունն է, իսկ եթե հակառակն է, ուրեմն քո մեջ քո եսի թագավորությունն է: Եվ եթե ավելի անկեղծ լինենք, կաղերսենք Տիրոջը՝ Աստված իմ, մեզ պահիր մեր եսից: Ուստի, եթե ուզում ես, որ Աստված քո մեջ գործի, ուրեմն թույլ տուր, որ Աստծո խաղաղությունը քեզ վրա իշխանություն ունենա: Եթե ուզում ես, որ Աստծո փառքը քո մեջ երևնա, ուրեմն տեղ տուր Աստծո խաղաղությանը, որովհետև Աստված միշտ գործում է միայն իր խաղաղության մթնոլորտում և իր փառքը հայտնում է Տիրոջ խաղաղության մեջ:

**Խաչատուր Կևորկով,
Կրասնոդար**

ՀՈԳԵՎՈՐ ՀԱՍՈՒՆՈՒԹՅՈՒՆ

Քո հոգևոր հասունության մասին խոսում են քո գործողությունները ստեղծված ճգնաժամի ժամանակ: Ցանկացած լարվածություն արթնացնում է մեր մեջ այն, ինչը վաղուց թաքնված ապրում է մեր ներսում՝ ուղղակի չէր բացահայտվում: Ատելություն, զայրույթ, կոպտություն... ցանկացած լարվածություն՝ ընտանիքում կլիների, աշխատավայրում, պատերազմում, թե քաղաքականության մեջ, այն դրսևորվում է ու բացահայտում ինքն իրեն: **Մատթեոսի 12.34** - ում կարդում ենք. *«Իժերու ծնունդներ, ինչպես կրնաք բարի խօսիլ, որ չար էք. վասն զի սրտին աւելցուքէն բերանը կը խօսի»*: Ինչ որ գրում են, կամ խոսում՝ նորություն չէ, այն վաղուց ապրում էր մարդկանց սրտերում, ուղղակի հիմա է դրսևորվել: Իրավիճակը ստիպում է սրտին դուրս բերել այն, ինչը վաղուց թաքնված էր ներսում: Հիմա պատերազմ է գնում ոչ միայն աշխարհում, այլ նաև սոցցանցերում: Երբ որ դուք միանում եք այդ «ոմբակոծություններին», հիշեք, որ դուք այլ բնույթ ունեք, հիշեք Տիրոջը, որ Հոռմեական կայսրության բռնությունների ու դաժանությունների պարագայում էր, որ Հիսուսն ասում էր. **«Միրեք ձեր թշնամիներին, օրհնեք ձեզ անիծողներին...»**: Այսօր այն ժամանակն է, որ մենք՝ հավատացյալներս, պետք է դա ապացու-

ցենք գործնականում: Մենք պետք է թույլ չտանք, որ թշնամությունը խառնակի մեզ՝ քրիստոնյաներիս, գողանա մեր խաղաղությունը: Մենք իրավունք չունենք լինել կոպիտ, նվաստացնելու, անվանարկելու որեւէ մեկին կամ տեղ տալու ատելության: Մենք կոչված ենք ապրելու Հոգով, այլ ոչ թե մարմնով: Աստվածաշունչը բացատրում է, թե ինչ է նշանակում մարմնավորապես ապրել: **Գաղատացիների** թղթում կարդում ենք. *«Արդ մարմինին գործերը յայտնի են, որ ասոնք են. շնութիւն, պոռնկութիւն, պղծութիւն, գիճութիւն: Կռապաշտութիւն, կախարդութիւն, թշնամութիւններ, կրփներ, նախանձներ, բարկութիւններ, հակառակութիւններ, երկպառակտութիւններ, բաժանումներ, Չար նայուածքներ, մարդասպանութիւններ, գինովութիւններ, անառակութիւններ, ու ինչ որ ասոնց նման են. զոր հիմակուրնէ ես ձեզի կը զըրուցեմ, ինչպէս առաջուրնէ ալ կը զըրուցէի, որ այսպիսի բաներ գործողները Աստուծոյ Արքայութիւնը պիտի չժառանգեն: Բայց Հոգիին պտուղը այս է. սէր, խնդութիւն, խաղաղութիւն, երկայնատութիւն, Քաղցրութիւն, բարութիւն, հաւատարմութիւն, հեզութիւն, ժուժկալութիւն, այսպիսի բաներու դէմ օրէնք չկայ» (Գաղ. 5.19-23)*:

Մեզ կարծես թե չի զարմացնում, որ հնարավոր է փաստը եկե-

ղեցում լինելու, սակայն Հոգու պրտուղներ չունենալու: Կարելի է այսօր աղաղակել ու ասել. «Տեր ես եմ այդ մարդը, մեղավոր եմ: Սուրբ Հոգի սովորեցրու ինձ, ես ցանկանում եմ ունենալ Հոգու պտուղներ, չեմ ուզում կախված լինել հանգամանքներից, չեմ ցանկանում ղեկավարվել զգացմունքներով, ես ցանկանում եմ Հոգով առաջնորդվել: Օգնիր ինձ, Տեր, սովորեցրու ինձ, Սուրբ Հոգի, աղ ու լույս լինել այս աշխարհում»:

Արդարություն այս աշխարհում երբեք չի լինի: Մենք՝ բոլորս, մեր կարծիքներն ունենք, բայց պետք է խոստովանենք, որ շատ հաճախ մենք առաջնորդվում ենք զգաց-

մունքներով: Հաճախ մեզ առաջնորդում է մարմինը և մենք գիտենք, որ ունակ ենք սխալվելու, հարափոփոխ ենք... ուրեմն չի կարելի դրանց վրա հիմնվել: Եկեք հենվենք Աստծո խոսքի վրա և գործերով քրիստոնյա լինել: Մենք կոչված ենք խաղաղություն բերելու, հիշենք Տիրոջ առաջին բառերը, երբ աշակերտները վախից թաքնված էին փակ դռների ետևում, Նա ասաց. «Խաղաղություն ձեզ»: Ուրեմն եկեք մենք էլ մարդկանց տանք, ոչ թե մարդկային խաղաղություն, այլ այն խաղաղությունը, որ Տերը տվեց և՛ Իր աշակերտներին, և՛ մեզ:

Բողոքան Բոնդարենկո

ՓՈՐՁԵՔ ԻՆՔՆԵՐԴ ՁԵՉ

Ուզում եմ ձեզ հետ կիսվել մի բանի մասին, որն ինձ տրվեց տեսիլքի միջոցով:

Ես մի քաղաքից մեկն էի գնում, նստեցի գնացք թե չէ, թմբիր իջավ վրաս: Ես քնած չէի, որովհետև լրիվ լսում էի, թե ինչ են խոսում իմ կուպեի ուղեկիցները:

Իմ տեսիլքում ես ինքս էի գլխավոր գործող անձը: Ես տեսիլքում հայտնվեցի մի զբոսայգում: Շատ լավ, արևոտ օր էր, սակայն, չգիտես ինչու, ես տաք բաճկոնով էի: Իմ ուշադրությունը գրավեց սպիտակ մագերով մի լացող ծերունի: Նա շրջապատում զրտնրվող բոլոր մարդկանցից իր հագուստով տարբերվում էր: Նա հագած էր հնամաշ մի զինվորական շինել: Նա այնքան դառն էր լացում, որ նույնիսկ

ուսերը ցնցվում էին: Ես ակամա կանգ առա ու սկսեցի նայել նրան: Նա լացելիս այնքան ծանր էր հառաչում, որ հասկանում էիր, թե ինչ խորը ցավ ունի իր սրտում: Ես շատ խղճացի նրան: Երբ մոտեցա և հարցրեցի, թե արդյոք կարո՞ղ եմ ինչ-որ բանով օգնել, նա նույնիսկ չլսեց իմ հարցը: Այդ ժամանակ ես մոտեցա և փորձեցի գրկել նրա ուսը, բայց նա իրեն թափ տվեց ու շրջվեց ինձանից: Բայց միևնույն է, ես չէի կարող հեռանալ, որովհետև կյանքում չէի տեսել, որ մարդն այդքան դառն կարող է լացել: Երբ ես երրորդ անգամ օգնության առաջարկություն արեցի նրան, նա շրջվեց դեպի ինձ և ես տեսա ծերունու արցունքներից թրջված կնճռապատ դեմքը, սակայն նրա հայացքն ինձ ապշեցրեց՝ խաղաղ, խո-

րը, իմաստուն հայացք: Եվ նա ինձ ցածրաձայն ասեց. «Գնա լսի՛ր, թե ինչի մասին են նրանք խոսում»:

Ես շրջվեցի ու տեսա, որ շուրջը շատ մարդիկ կան, որոնք խումբ-խումբ կանգնած զրուցում են ինչ-որ բաների մասին: Երբ մոտեցա առաջին խմբին, լսեցի, որ նրանք պրոբլեմներից են խոսում, որովհետև հաճախ էի լսում «պրոբլեմ» բառը: Ես թեքվեցի դեպի ծերունին և նա ինձ ասեց. «Գնա շարունակիր լսել, թե ինչի մասին են խոսում»: Մոտեցա մի այլ խմբի՝ սրանք էլ խոսում էին փողից ու բիզնեսից: Ծերունին ինձ հայացքով ուղղեց դեպի մի այլ խումբ: Այստեղ մարդիկ շատ վուլգար, վիրավորական բառերով լուտանք էին թափում երկրի նախագահի, քաղաքապետի, պաշտոնյաների, իշխանությունների հասցեներին:

Եվ հանկարծ ինչ-որ ուժ ինձ բարձրացրեց, և ես թռա, ու այդ ուժն ինձ տարավ կանգնեցրեց ինչ-որ կինոթատրոնի դիմաց: Իմ և ծերունու միջև տարածությունը երևի ընդամենը մի հարյուր մետր էր, բայց ես նրան շատ լավ տեսնում էի ու լսում: Ես դեմքով կանգնած էի դեպի կինոթատրոնի մուտքը: Դռները բացվեցին և այնտեղից սկսեցին դուրս գալ մեծ թվով մարդիկ: Ես հասկացա, որ այդ մարդիկ հավատացյալներ են, իսկ այդ շենքը եկեղեցու հավաքույթների համար վարձակալած տարածք էր: Ես թեքվեցի դեպի ծերունին, և նա ասաց. «Լսի՛ր, թե ինչի մասին են նրանք խոսում»: Պետք է նշեմ, որ մարդիկ ինձ չէին տեսնում, քանի որ իմ վրա ընդհանրապես ուշադրություն չէին դարձնում: Ես մոտեցա հավատացյալների առա-

ջին խմբին և լսեցի, որ նրանք իրենց պրոբլեմներից են խոսում: Թեքվեցի դեպի ծերունին ու նա ասաց. «Շարունակի՛ր լսել»: Մոտեցա հավատացյալների մի այլ խմբի՝ սրանք էլ խոսում էին փողից ու բիզնեսից: Այդ ժամանակ սիրտս կծկվեց, ես հասկացա, որ ես ոչ մի տարբերություն չեմ տեսնում հավատացյալ ժողովրդի և անհավատների միջև: Հանկարծ հոգում ես այնպիսի դառնություն զգացի, որ հազիվ էի կարողանում արցունքներս զսպել: Շրջվեցի դեպի ծերունին և նա ասաց. «Շարունակի՛ր լսել»: Ես մոտեցա հավատացյալների մի խմբի և լսեցի, թե ինչպես են նրանք առանց քաշվելու հայիտյուն ու ծաղրում իրենց հովվին, սարկավագներին, սպասավորներին ու քարոզիչներին: Ես ինձ անասելի վատ զգացի, որ տարբերություն չեմ տեսնում այս մարդկանց ու այն այգում հավաքվածների միջև: Ես այնպիսի ծանր տպավորության տակ էի, որ փակեցի աչքերս ու դիմեցի Տիրոջը. «Տե՛ր, ի՞նչ է սա»: Եվ այդ պահին ես բարձր ձայներ լսեցի, բարձրացրի գլուխս ու տեսա, որ մի շատ փոքր խումբ մարդիկ, ձեռքերին Աստծո խոսքը բարձր բռնած, ուրախանում էին: Ես տեսա, որ նրանք գործությամբ լցված են, այնպես որ ինձ թվում էր, թե երկրի ձգողականության ուժը նրանց վրա չէր ազդում: Նրանք այնպիսի զորավոր ուրախության մեջ էին, որ անընդհատ կանչում էին. «Աստված կենդանի է»: Ես հիմա պետք է մի շատ կարևոր բան շեշտեմ, որ այդ ժամանակ ես զգացի, որ այդ խոսքերը կենդանի են և դրանք շատ մեծ քաշ ունեին, նրանք լցված էին ինչ-որ զորավոր հավատքով, կյանքով: Ես զարմացա այդ գործությունից:

Նրանք կրկնում էին. «Աստված կենդանի է»: Երբ ես շրջվեցի դեպի ծերունին, նա ինձ ասաց. «Հիշի՛ր, թե հիմա ինչքան քիչ են նրանք, ովքեր ինձ ճանաչում են և ինչքան քիչ են այն հավատացյալները, ովքեր ինձ փնտրում են»:

Ես սթափվեցի ու սկսեցի ինքս իմ մեջ վերլուծել տեսածս, քանի որ Աստված հենց այնպես այդ տեսիլքը ինձ ցույց չտվեց և հիմա թույլ տվեք իմ հասկացածից ձեզ մի փոքր բան ներկայացնեմ. բարեկամներս, մենք բոլորս ունենք հոգևոր հանդերձանք, շատ վտանգավոր է հոգևոր մերկ լինել, կամ առանց հարսանեկան հանդերձի: Իհարկե դուք հասկանում եք, որ ես այն հանդերձի մասին չեմ խոսում, որը մեր մարմնի վրա ենք կրում, ես հոգևոր հանդերձների մասին եմ խոսում, և ամեն մարդի հոգևոր հանդերձը որոշվում է նրանով, որքանով որ ինքը հավատում է Աստծո կենդանի խոսքին, փափագում Նրա ներկայությանը: Որքանով ենք մենք այսօր համապատասխանում հարսանեկան հանդերձ կրելու վիճակին: Արդյոք մենք հիմա երկնային հանդերձներ կրո՞ւմ ենք, թե ոչ: Կարելի է հաճախել եկեղեցի, նույնիսկ շատ համոզիչ տեսք ունենալ,

բայց հոգևոր աշխարհում բոլորովին մերկ լինել: Հիշենք Հայտնության գրքի Լավոդիկեի եկեղեցուն ուղղված խոսքերը. «...Գիտեմ քու գործերդ՝ որ ոչ պաղ ես ու ոչ տաք. ուստի դուն որ զաղջ ես, ու ոչ տաք՝ ոչ ալ պաղ քեզ քերնէս դուրս փսիւելու վրայ եմ. Բանգի կ'ըսես. Ես հարուստ եմ ու մեծցայ, և բանի մը կարոտ չեմ. ու չես գիտեր որ դուն խեղճ ու թշուառական ես, և աղքատ ու կոյր ու մերկ: Ես քեզի խորհուրդ կու տամ ինչմէ կրակի մէջ փորձուած ոսկի ծախու առ, որպէս զի հարստանաս, ու ճերմակ հանդերձներ՝ որպէս զի հագնիս քու ամոթալի մերկութիւնդ չերևնայ. և աչքերդ դեղ դիր որպէս զի տեսնես» (Հայրն. 3.15-19):

Բարեկամներս, Պողոս առաքյալը **Կորնթացիներին** ուղղած իր **երկրորդ** թղթի 13-րդ գլխի 5-րդ համարում գրում է. «Փորձեցէք ձեր անջերը թէ հաւատքին մէջ էք. քննեցէք ձեր անջերը. չէ՞ք գիտեր ինքզինքնիդ, որ Յիսուս Քրիստոս ձեր մէջ է, միայն եթէ խոտելի չըլլաք»: Նույնը մեզ է վերաբերվում՝ փորձենք մեր անձերը, որ խոտելի չգտնվենք:

**Էդուարդ Կորոտկով, Ռ.Գ. Կերչ
քաղաքի ԱՀԲ եկեղեցու հովիվ**

Մուրբ պատվեր

«Պատուէ քու հայրդ ու մայրդ, ինչպէս քու Տէր Աստուածդ քեզի պատուիրեց, որպէս զի քու օրերդ երկար ըլլան, ու քեզի աղեկ ըլլայ այն երկրին վրայ զոր քու Տէր Աստուածդ քեզի կու տայ» (Ելից 20.12):

Նա 28 տարեկան էր և արդեն վեց երեխա ուներ: Ծնվել էր հավատքի ընտանիքում: Ծնողների 17 երեխաներից մեկն էր: Պատանի հասակից թողել էր Աստծուն, հեռացել եկեղեցուց և վերադարձել էր Տիրոջը միայն իր մահից 20 օր առաջ, երբ իմացել էր իր ծանր հիվանդության՝ քաղցկեղի մասին, և որ այն վերջին ստադիայում է: Նա մեծ պլաններ ուներ այս կյանքի նամար:

Ամուսնացել էր: Կինը շատ շուտ ապաշխարել էր, բայց ինքը...: Եկեղեցու եղբայրները այցելում են, զրուցում, նա զոջում է, խոստովանում, հանձնվում Տիրոջը և հոգին ավանդում: Թաղման ժամանակ երիտասարդի հայրը, մեծ դժվարությամբ արցունքները կոկորդում խեղդելով, խոսեց. «Հարազատներս, ինձ այսօր շատ դժվար է խոսել երկու պատճառով. նախ՝ որ նա իմ որդին է, և երկրորդ՝ որ ես պետք է ասեմ ճշմարտությունը: Իսկ ճշմարտությունն այն է, որ Աստված միշտ արդար է: Ես ունեցել եմ 17 երեխա, մեծացրել ենք դժվարություններով, ունեցել ենք նաև ցավոտ օրեր, բայց այնքան ցավ, որ այս որդիս է մեզ պատճառել, երեխաներիցս ոչ մեկը չի պատճառել: Եվ այս օրը պատահական չէ, քանի որ գրված է՝ **պատվիր հայրդ ու մայրդ...**: Իսկ նա չէր պահում Աստծո այս Սուրբ պատվերը: Ու հիմա մեր միակ սփոփանքը այն է, որ նա վերջին օրերի մեջ զոջաց, ապաշխարեց ու գնաց հավիտենություն:

Այո, այս պատմության մեջ միակ լուսավոր կետը սա է:

Վկայություններ, հրաժեմներ, գործեր

Վստահի՛ր և քո կյանքում էլ վկայատարվի...

Ես՝ Վիկտոր Տեխրիբս, Օրենբուրգի շրջանից եմ: Այնտեղ եմ ծնվել, մեծացել: Մեր ընտանիքը հավատքի մեջ էր: Վաղ մանկությունից կորցրել եմ հորս: Եվ քանի որ լսել էի, որ Աստված կարող է կենդանացնել մեռած մարդուն, աղոթեցի, խոստացա Տիրոջը ամբողջ կյանքս նվիրել Իրեն, եթե միայն հայրիկիս կենդանացնի: Այդ հրաշքը չկատարվեց, և ես հիասթափվեցի, ու սատանան բույն դրեց իմ մանկական սրտում: Որոշեցի այլևս երբեք չաղոթել: Բայց մայրս չէր դադարում լացով աղոթել ինձ համար. «...երբեք ծնկներիցս վեր չեմ ելնի, քանի դեռ որդիս...»: Նման մայրերի համար փառք Տիրոջը: Իսկ ես շարունակում էի հակառակվել Աստծուն: Բայց երևի թե

պատահական չէր, որ կյանքիս հետագա տարիներին (ուսումնարան, բանակ...) հաճախ էի առնչվում հավատացյալների հետ: Սակայն իմ սիրտը գնալով խստանում էր, գնալով չարանում: Թեև հակառակվում էի, բայց հոգուս խորքում մասն հավատում էի: 1985 թվին արդեն Օդեսա, Նիկոլաև, Խերսոն քաղաքներում լայն «շրջապատ» ունեի կրիմինալ աշխարհում և հայտնի «ավտարիտետների» հետ էի շփվում: Գիտեի նրանց խավարի շատ գործերի մասին: Ու եկավ պահը, որ ես քանի որ չափից ավելի շատ գիտեի, նրանք որոշեցին ինձնից ազատվել: Այդ ժամանակ ես այնքան ինքնավստահ էի և այնքան նվիրված իմ «գործին», որ չէի էլ կարող պատկերացնել, թե մտերիմ ընկերներս կորոշեն ինձնից ազատվել: Նրանք ա-

րեցին իրենց սև գործը և իմ «դին» նետեցին անտառ: Երկու օր հետո ինչ-որ անձիք՝ ամուսիններ, անտառում՝ Նիկոլայ-Վոզնեսենսկիի մոտ, հատապտուղ հավաքելիս գտնում են ինձ: Ու երբ աչքերս բացեցի, առաջինը, որ ասացի. «Տե՛ր, պահպանի՛ր իմ կյանքը, խոստանում եմ բոլորին պատմել Քո մասին: Ու շատ եմ ուզում մորս տեսնել...»: Աստված ողորմություն արեց ինձ: Եվ ես սկսեցի Աստծուն փնտրել: Ուկրաինայում շատ եկեղեցիներ կային: Ես փնտրեցի ու գտա: Այդ տարիներին հալածանքը շատ էր: Ինձ էլ բռնեցին, և դա ինձ վերջնականապես հաստատեց: Գյուղում ինձ ճանաչում էին որպես կրիմինալ աշխարհի մարդ, ու հիմա երբ Քրիստոսին էի վկայում, շատերին դա անհասկանալի էր: Որոշ ժամանակ անց ինձ ձեռնադրեցին սարկավագ: Պետք է ծառայություն անեի Օրենբուրգի շրջանի բանտերում, ցմահ դատապարտվածներին: Ինձ համար դժվար էր շփվել նման մարդկանց հետ: Բայց հնազանդվեցի Աստծո կամքին: Սկսեցի այցելել բանտեր: Այդքան էլ հեշտ չէր ռեցեդիվիստ մարդասպանների հետ խոսել սրբությունից: Նրանց նայելիս վախ էի ապրում: Աչքերի մեջ միշտ կարմիր, բոլորը գրեթե առանց ատամների: Նրանք պահանջներ, կարիքներ ունեին՝ հագուստ, կոշիկ...: Եկեղեցին հնարավորինս օգնում էր: Անտեսված մարդիկ իրենց հանդեպ սեր և ուշադրություն էին զգում: Եվ դա օգնեց նրանց ոչ միայն նյութապես. նրանք սկսեցին կամաց-կամաց ապաշխարել, անգամ ջրի մկրտություն էր կատարվում:

Մեկը կար, որ ոսկորների ծանր, անբուժելի հիվանդություն ուներ: Երբ մոտեցանք նրա պատուհանին, արցունքներով ինձ խնդրեց, որ աղոթք անենք իր համար: Նրա հետ մատածները քթերի տակ թերահավատորեն ծիծաղում էին: Հետո եղբայրների հետ նրա համար անդադար աղոթում էինք: Օրեր անցան, ես նորից այցելեցի այդ հիվանդին: Կատարյալ բուժվել էր: Անգամ կոտրված ձեռքը, որ երկար ժամանակ չէր լավանում, և հույս էլ չկար, որ կլավանար, ոսկորը կպել էր, գիպսը դեմ էր նետել:

Մեկ այլ դեպք: Բանտի սպասարահում մի կին էր մատած՝ արցունքըն աչքերին: Մոտեցա, հարցրի: Նա պատմեց. «Որդիս է մատած: Ես ուսուցչուհի եմ, ամուսինս՝ զինվորական սպա: Տղաս դպրոցում լավ էր սովորում: Մի օր էլ սենյակում հեռախոսով ինչ-որ բոյեվիկ էր խաղում, հետո սենյակից դուրս եկավ, գնաց, քիչ հետո վերադարձավ: Գիշերը ոստիկաններ եկան, բռնեցին տղայիս որպես խիստ վտանգավոր հանցագործի. նա դուրս էր եկել փողոց, 15 րոպեում 5 մարդ էր սպանել...»: Ու մայրը ողբում էր: Ինչու եմ ասում այս մասին: Մենք պետք է իմանանք՝ ով է մեզ առաջնորդում, և չմոռանանք՝ սատանան միշտ արթուն է և հարմար պահի է սպասում: Սիրելիներս, նման ցավալի վկայությունները շատ-շատ էին, բոլորի մասին անհնար է խոսել: Նպատակս՝ մենք ըզգույշ լինենք, ճակատագրական սրխալ թույլ չտանք:

Վիկտոր Տեխրիբ (Ուկրաինա)

Վկայում էր չդադարող արցունքներով

Երեսուցուք տարեկան են: Ծնվել են Ուկրաինայում՝ Դոնեցկի մարզ, Թելմանովսկու շրջան, գյուղ Ստարայա Իզմատսկայում: Ունեցել են տխուր մանկություն: Ծնողներս խմում էին, հարբում, ծեծկռտուքներ սարքում: Մենք՝ երեխաներս, վախից փախչում էինք տանից: Հաճախ գիշերում էինք նկուղում, խոտի դեզերի մեջ, երբեմն էլ հարևանների տանը: Որպես ըզի անագնիվ չգտնվեմ ծնողներիս հանդեպ, ասեմ, որ երբեմն մեզ էլ էին հիշում. իրենց «սպիրտնոյի» հետ շատ հազվադեպ մի քիչ քաղցրավենիք էլ էին գնում: Բայց խմիչքն ու ծեծկռտուքը մշտապես կար: Եվ ահա նման մի օր էլ՝ վիճաբանության ժամանակ, հայրս դանակով հարվածեց մորս պարանոցին՝ ուղիղ զարկերակին: Արյունը շատրվանի պես ցայտեց: Հայրս փախավ չգիտես ուր: Մայրս անշնչացած պառկած էր, մենք՝ սարսափի մեջ:

Անցավ մի քանի օր: Մորս հողարկավորությունից հետո գյուղխորհուրդը որոշեց մեզ ուղարկել տուն-ինտերնատ: Սկզբում շատ ծանր էր՝ կռիվներ, ծեծուղարկ, նսեմացնում էին, կերակուրը խլում, քաղցած օրեր, վախով լուսացրած գիշերներ...: Ես էլ չէի դիմանում: Ու թեև Աստծուն չէի ճանաչում, բայց հոգուս ցավից բղավում էի՝ ինչո՞ւ: Այսպես օրեր, տարիներ: Երբեմն դրսից, հատկապես Ամերիկայից, գալիս էին բարեգործներ՝ նվերներով, և մի անգամ էլ մեզ նվիրեցին Կտակարաններ՝ Գեղեցիկ եղբայրության կողմից:

Ապրիլ, 2022թ., N4 (136)

Հիմա ցավով են հիշում, բայց Կտակարանի թերթերը իմ ձեռքում դարձան ծխախոտ փաթաթելու թղթիկներ, թեև դեռ ինը տարեկան էի: Իսկ 12-13 տարեկանում արդեն նաև խմում էի և արդեն ես էի ծեծում ինձնից փոքրերին, խլում նրանց հացը. անում էի այն, ինչ արել էին ինձ: Շուտով սկսեցի նարկոտիկ օգտագործել: Ուսումնարանի 2-րդ կուրսում էի (այն ժամանակ ընդունված կարգ կար. մանկատան երեխաներին ուղարկում էին մասնագիտական կրթության), երբ մեզ մոտ եկավ երիտասարդ երաժիշտների մի խումբ. նրանք երգում էին ու խոսում Աստծո մասին: Նրանք հավատացյալ էին: Ես պատրաստ չէի նրանց լսելու, նույնիսկ ծաղրում էի: Սակայն նրանց ուրախ հայացքները, նրանց աչքերի փայլը ինձ համար անհասկանալի էր: Մի օր նրանք ինձ հրավիրեցին հավաքույթի: Մտածեցի՝ կորցնելու բան չունեմ. արի փորձեմ: Գնացի, լսեցի խոսքեր, և իմ կյանքում կատարվեց շրջադարձ. սրտիս մեջ մխրճվել էին հատկապես՝ «Մեկը կա, որ մահացել է քեզ համար», «Կարող է քո կյանքը փոխվել» մտքերը: Հասկացել էի՝ Տերը կփոխի իմ կյանքը: Մեկ վայրկյանում Աստված ցույց տվեց ինձ իր սերը: Շատ շուտ մտերմացա եղբայրների հետ. նրանց հետ գնում էի, վկայում: Ցավոք, հավատքիս կյանքը կարճ տևեց. շուտով եկան փորձությունները, և ես պարտվեցի: Որոշեցի Աստծուց հեռանալ՝ մեծ-մեծ խոստումներ շռայլելով.

Աստված, ես գնում եմ, բայց էլի կգամ: Ես չէի հասկանում, որ սատանան իր հոժար կամքով ինձ բաց չի թողնի, եթե Աստված չողորմի: Նորից մեղքեր, նորից չարություններ՝ ավելի ահավոր, ավելի խիստ վերադարձան ինձ: Շատ չարացած էի, մահից անգամ չէի վախենում: Այդ ժամանակ երկրում պատերազմական օրեր էին: Ես կորցրի աշխատանքս՝ միակ դրական բանը իմ կյանքում: Ապրելը դժվարացավ: Ռուսաստանում ընկեր ունեի. նա անտեղյակ էր իմ կյանքի մռայլ էջերին: Ինձ կանչեց, աշխատանքի տեղավորեց, բայց ես ապերախտ գտնվեցի. քանի որ նարկոտիկային կախվածությունից չէի ազատվել, հաճախ էի լքում աշխատանքս, գնում էի «դոզա» ընդունելու, հաճախ գումար էի խընդրում պարտքով...: Շուտով ղեկավարներս հասկացան, թե ով եմ ես, և որոշեցին ինձնից ազատվել: Կորցնելով աշխատանքս՝ կորցրի ամեն ինչ, վաճառեցի անգամ հեռախոսս՝ նարկոտիկ ձեռք բերելու համար: Եկավ նաև ամենադաժան պահը. այլևս նարկոտիկ չէի կարող գնել. ես բացարձակ ոչինչ չունեի: Ում էլ դիմում էի գումարի խնդրանքով, մերժվում էի: Տանջվում

էի, տառապում: Նորից դիմեցի ընկերոջս, որը տեղափոխվել էր Նիժնի Նովգորոդ: Նորից ինձ տարավ իր մոտ, էլի տեղավորեց աշխատանքի: Բայց ես չէի կարողանում ազատվել չարիքից: Կորցրի նաև այս աշխատանքը, հետո՝ հաջորդը: Հոգնել էի ինքս ինձնից: Այդ վիճակի մեջ՝ մի օր ձայն լսեցի. «հիմա՞ ուր ես գնալու...»: Հասկացա, որ չարն էր ինձ հյուր եկել: Ահավոր վախ եկավ վրաս: Սկսեցի վախենալ ամեն ինչից: Անգամ փողոց վախենում էի դուրս գալ՝ մտածելով՝ գուցե վթարի ենթարկվեմ: Ու այդ վախը ինձ տարավ այնտեղ, ուր ես վերստին պիտի ծնվեի ու կյանք գտնեի: Ամեն ինչից հույսս կտրած՝ ես գնացի եկեղեցի: Աստված ինձ ազատեց թե՛ նարկոտիկից, թե՛ ծխախոտից, թե՛ խմիչքից, ամեն, ամեն վատ բաներից: Որոշ ժամանակ անցկացրի վերականգնողական կենտրոնում: Մեկ տարի հետո ուխտ արեցի Աստծո հետ: Հաստատվեցի, ապա ինքս սկսեցի ծառայել կենտրոնում: Ես հիմա հաստատ գիտեմ, համոզվել եմ եթե աշխարհն էլ երես թեքի քեզանից, Աստված երես չի թեքի:

Փոփոխական հերոսը

Տարիներ առաջ մի երիտասարդ քարոզիչ է գալիս Անգլիա և սկսում է ավետարանել Աստծո խոսքը, ու շատերն ապաշխարում են: Ապաշխարողների մեջ է լինում նաև 14 տարեկան մի պատանի, ով մայր չու-

ներ, իսկ հայրը գինետուն էր աշխատեցնում: Մի անգամ աղոթքաժողովին քարոզիչը հարցնում է. «Ովքե՞ր են ցանկանում իրենց հարազատների համար աղոթք վերցնել»: Շատերն են ձեռք բարձրացնում: Այս պատանին էլ էձեռք բարձ-

րացնում և ասում, որ հոր համար է ցանկանում աղոթել: Քրիստոնյա հարևաններից մեկը հորն ասում է այդ մասին: Երբ տղան դպրոցից տուն է գալիս, հայրը բռնում է նրան և ուժգին ցնցելով ասում է. «Դու ինչ ուզում ես, եղի՛ր, բայց ինձ և իմ անունը հանգիստ թո՛ղ»: Սակայն աղոթքաժողովի ժամանակ տղայի սիրտը դարձյալ վառվում է հոր համար և նորից է աղոթք վերցնում: Հարևանը կրկին միամտաբար պատմում է այդ մասին տղայի հորը՝ մտածելով, թե բարի գործ է անում: Հայրը նորից բռնում է իր տղային և սպառնալով ասում. «Եթե մի անգամ էլ իմ անունը հիշես, ես քեզ կսպանեմ»: Բայց աղոթքաժողովի ժամանակ տղան դարձյալ աղոթում է իր հոր համար, որի մասին հարևանը նորից պատմում է տղայի հորը: Այս անգամ հայրը

կաշվե գոտիով սկսում է ծեծել իր տղային: Տղան ուժասպառ ու արնաթաթախ անկողին է ընկնում: Որոշ ժամանակ անց հոր խիղճը ըսկսում է տանջել իրեն, արտասվում է, գալիս է տղայի անկողնու մոտ ու ծնկի գալով՝ կրկնում է. «Ների՛ր ինձ, այլևս քեզ չեմ դիպչի»: Հետո հայրը խնդրում է, որ տղան իր համար աղոթք անի: Հաջորդ օրը հայրը չի թողնում, որ տղան դպրոց գրնա, նրան գինետուն էր ուզում տանել: Տղան հորդորում է, որ իրենց հետ քարոզիչին էլ վերցնեն, և երեքով գինետուն են գալիս: Հայրը, կացինը վերցնելով, բոլոր 22երը կոտրում է և ասում է քարոզիչին. «Առեք այս շենքը և ինչ ուզում եք, արեք»: Շատ չանցած այդ անեծքի վայրը Ավետարանական սրահի է փոխվում:

Ս.Ա. Չոպանեան

Պատմվում է, որ մոտ 70 տարի առաջ, ահեղ փոթորիկի ժամանակ Կանադայում ծովախորշի մեջ նավ է խորտակվել, և շատ մարդիկ են կործանվել: Ընկղմվող նավից ազատվելու համար նավի երկու նավապետերը յոթ զորավոր մարդկանց և մեկ երկչոտ աղջկա հետ մակույկի մեջ են նետվել: Սակայն բարձրացող կատաղի ալիքների պատճառով մակույկը մի քանի անգամ շրջվել է, և այդ զորավոր մարդիկ մեկիկ-մեկիկ անհետացել են ալիքների տակ: Իսկ այս երկչոտ աղջիկը, որին նավապետը մակույկի ցռուկին էր կապել, ալիքների հետ դեպի ափ է քշվել: Այնտեղ այս աղջկան մի հնդիկ է գտել և օգնություն ցույց տվել: Այս դեպքից հետո աղջիկը շատ տարիներ է ապրում: Այս աղջիկն իր խելքով կամ իմաստությամբ չէր ազատվել: Երբ քաջ ու զորավոր մարդիկ հուսահատության աղիոդորմ ճիչերով ջրի հատակն էին սուզվում, այս անօգնական ու տկար աղջիկը նավապետի խոհեմությամբ մակույկին կապված լինելու համար ազատվում է:

Եկեղեցու և աշխարհի վրա բազում փոթորիկներ են կուտակվում, և մեր խորհուրդներն ու գիտելիքները չեն, որ այս մրրիկի միջից մեզ ապահով մեր փափագած նավահանգիստը կառաջնորդեն: Ապահովության միակ միջոցը Աստծո խոսքին կապված մնալն է:

Կուրացած ամբոխը

Կուրացած ամբոխը ոնց էր աղմկում,
Անմեղ, սուրբ մարդու մահը պահանջում,
Որ խաչը հանեն Քրիստոս Հիսուսին
Ծեծված, խոշտանգված՝ Աստծո Միածնին:

Ծեծելով կրկին՝ հանդերձն հանեցին,
Ոտք ու ձեռքերը փայտին գամեցին,
Ոճիր գործեցին, Սուրբին խաչեցին,
Փշե պսակն էլ գլխին դրեցին:

Մեղավոր ամբոխը հրճվում էր, ցնծում
Ծաղրում խաչվածին, երեսին թքում,
Իսկ Սուրբը խաղաղ նրանց էր նայում,
Եվ նրանց համար ներում էր խնդրում:

Նրանք գեղարդով կողքին էին հարվածում
Սուրբ մարմնի վրա խորը վերք բացում:
Բայց Խաչյալը լուռ, ներող հայացքով,
Ծածկած մեղքերը մեր Իր Սուրբ Արյունով,
Մեռնելուց առաջ մարող մեղմ ձայնով
Խնդրում էր Հորը Իր Սուրբ շուրթերով:

Եվ մինչև այսօր, բազում դարեր անց,
Փառաց Քրիստոսը Հոր աջը նստած,
Բարեխոս Աստված՝ մեզ համար խաչված,
Աղերսում է՝ Հայր, ներիր Դու նրանց...

Սուրեն Բերյան

ՄԻՐՈ ՉԱՓԸ

Հիսուս, իմ սերը նրանով չչափեցի,
Որ ամբողջ յուրը վրադ լցրեցի,
Որ շշում եղած յուրը նարդոսի
Քեզ նվիրելով՝ ինձ չպահեցի:

Սերը չի չափվում միայն նրանով՝
Թե որքանն ես քեզ պահում, որքանն ես տալիս:
Իսկական սերը չափվում է նրանով,
Որ քո եղածը նրան ես տալիս:

Սուրեն Բերյան

«ՄԻՐՈՒՄ ԵՄ» ԱՍԵԼՈՎ...

«Միրում եմ»՝ ասելով երկինք չես գնում,
Քանի որ այն դեռ ոչինչ չի ասում:
Իսկ երբ Արարչի խոսքն ես դու սիրում,
Հիսուս Քրիստոսին Փրկիչ ընդունում...
Այսպիսի սերն է երկինք բարձրանում:

«Միրում եմ»՝ ասելով լոկ խոսք ես ասում,
Եվ խոսքերդ այդ գործով չեն տեսնում,
«Միրում եմ» խոսքը իզուր ես ասում,
Ասածդ խոսքը պարապ է մնում.
Պարապ խոսքերը երկինք չեն գնում:

Եթե սիրում ես, կամքն ես կատարում,
Եթե սիրում ես, շահդ չես փնտրում,
Եթե սիրում ես, կյանքդ ես դնում.
Այդպիսի սերն է մեզ երկինք տանում,
Մեր Տեր Աստծու ժառանգը դարձնում,
Ու երկնային կյանքին արժանի անում:

Սուրեն Բերյան